

12
de
març

- Enfrontar el PP
- Construir una alternativa

Sumari

nº 7

Eleccions
generals
pàg. 3

Euskadi:
Cap a la crisi
a Lizarra
pàg. 4-5

VII Congrés de
CCOO
pàg. 8-11

Última hora:
Rússia
P. Slutzky LIT-CI)
Txetxènia
Carlos Taibo

15
de
gener

27
de
gener

- Divisió a Lizarra
- Mobilitzacions a Euzkadi

Lluita Internacionalista és una publicació de militants del Partit Revolucionari dels Treballadors (PRT) que realitzen una experiència política diferent de la majoria del PRT. La decisió d'aprobar la realització d'aquesta experiència va ser votada unànimement pel III Congrés del partit i ratificada pel Congrés de la Lliga Internacional de Treballadors (LIT-CI).

TAULÓ D'ANNUNCI

L'AGENDA GENER-FEBRER

- 16/1, 12 hs = a Madrid. Cadena humana, a l'ambaixada russa, contra la guerra en Txetxènia.
- 19/1, 10 hs = Jutjats de Barcelona. Judici a dos sindicalistes.
- 20/1, 18 hs = assemblea de personal substituït i interí. CGT
- 26/1 = concentracions descentralitzades de l'ensenyament públic.
- 30/1 = Manifestació de la Comunitat educativa en defensa de l'escola pública.
- 3/2, 19'30 hs. = al Pati Llimona. Mesa-debat: "Txetxènia, les claus del conflicte". Carlos Taibo i Llibert Ferri (corresponsal de TV a Moscou).
- 13/2, 12 hs. = a la Pza. Universitat. Manifestació: "Aturem la guerra".

Ya salió el suplemento de Cheche. Fidelito.

De Trotsky
No es pot fugir del feixisme amb l'ajuda de lleis democràtiques, resolucions o proclames, com no es pot fugir d'una brigada de cavalleria amb l'ajuda de notes diplomàtiques"

Una bona pel·lícula: "El viento nos lleva" dirigida per Abbas Kiarostami

Piqué:
-"No caigeu en el mateix error que jo, que quan era jove vaig ser revolucionari i volia canviar el món"

L'únic error ets tu !!

La pintada més pintada
"7 anys sense Pedro assassinat per un policia a L'Hospitalet"

El racó de les pintades

VOSOTROS CELEBRAIS
LA MUERTE DE FRANCO.
NOSOTROS TAMBIÉN

pintada a Parla, Madrid, el 20N

La lletra:
Y enfrente, y enfrente nos silencian los de siempre Peligrosamente... peligrosas mentes..
Golpe Radical KOP

El centre de l'activitat política gira al voltant de les eleccions previstes pel 12 de març, coincidint amb les autonòmiques andaluses. Les enquestes donen al PP una avantatge d'aproximadament 4 punts sobre el PSOE, més gran de la que va aconseguir en el 96 però insuficient per poder governar sense tenir que comptar amb el llast de negociar amb la burgesia perifèrica de CiU, CC i PNV.

El PP s'ha consolidat en el Govern, aconseguint que sectors de la petita burgesia que abans dubtaven d'ell, avui el vegin com la millor opció compatible amb els seus interessos. La clau per aquesta estabilització han estat la recuperació dels beneficis patronals i les privatitzacions massives -base objectiva d'acord entre els partits de la burgesia central i la "nacionalista"- que han permès al PP tenir què repartir als seus socis i aliviar els deutes i el dèficit de l'Estat (entrada a l'Euro) i poder aplicar una política gradual de retallades (pensions, sanitat, impostos...). A aquest factor objectiu es va sumar un altre no menys important, la desmobilització imposada pels sindicats que ha permès al Govern anar introduint les seves retallades i privatitzacions sense resposta social.

El PSOE va a les eleccions més preocupat per resoldre la crisi interna de direcció provocada per la dimissió de González i el posterior procés de primàries que per la possibilitat de disputar la Moncloa al PP, marginant els sectors que d'una o altra manera han aparegut com oposició a l'aparell (Esquerra Socialista, Guerra, Borrell) i buscant nous equilibris interns. Ni tan sols ha intentat un reagrupament de sectors socials al seu voltant com el que va impulsar Maragall a Catalunya i que li va donar bons resultats. En aquests quatre anys, les enquestes no han demostrat en cap moment que el PSOE pugues atrapar el vot previsible del PP. Almunia, que ja va perdre les eleccions en el seu propi partit, sembla disposat a seguir a l'oposició uns altres quatre anys. Ha fet mèrits per tal cosa: la política d'oposició del PSOE ha sigut més que tímida, limitada a l'acció parlamentària i amb el llast de la política del Govern González i els escàndols dels anys precedents (Gal, corrupció...).

La proposta d'acord amb IU és *l'abraçada de l'ós*, intentant treure profit de la debilitat i crisi manifesta de IU. El PSOE sap de la polèmica interna entre les diverses corrents davant els retrocessos electorals consecutius i que, sigui quina sigui la resposta de IU, aprofundeix la seva crisi: si accepta perquè sacrifica el seu espai polític al fer-lo compatible amb el del PSOE, com li va passar en les catalanes a IC. Si ho refusa s'enfronta a les corrents internes i federacions que només veuen possibilitat de treure alguns candidats amb les aliances. El canvi de Frutos per Anguita accelera la batalla per la successió a la direcció d'IU prevista per aquest any, sense fer previsible un canvi en la tònica de descens en el número de vots. En els esborranys de programa es confirma el gir a la dreta que ja es va discutir en els mesos d'estiu. Així, inevitablement, la direcció d'IU empeny a sectors seus cap al PSOE.

El centre de l'activitat política gira al voltant de les eleccions previstes pel 12 de març

El més nou és la posició d'HB de no presentar-se a les eleccions. A canvi de què? De l'abstenció en base a un projecte d'eleccions a Euskal Herria que no té data i que cap altra força política està disposada a impulsar ni a participar. Creiem que això s'emmarca en la fuga cap endavant en la que està embarcada HB en un intent desesperat per donar una aparença de veracitat als compromisos de Lizarra. Tot i aquestes declaracions fortes i aquest radicalisme no ha d'impedir veure el gir a la dreta que ha donat HB en la política quotidiana - en base a Lizarra i al Pacte de Legislatura -, l'últim exemple d'això és el vot afirmatiu als Pressupostos presentats pel govern del PNV-EA, uns pressupostos tan restrictius en matèria de sous i serveis públics i tan privatitzadors com els que voten altres burgesies en altres llocs de l'Estat. Les esmenes de HB representen poc més de 3.300 milions de ptes. sobre un total de més de 800.000 milions, per maquillar les partides destinades a l'impuls de l'euskera, el Salari d'Inserció Social i 25 milions per recolzar l'Assemblea de Municipis. Creiem que aquest és el camí equivocat que separarà a HB dels interessos de les classes treballadores.

És a dir, estem contra l'abstenció. Estaríem pel boicot si estiguessin donades les condicions, però no ho estan, per superar el marc imposat per la constitució monàrquica. En tot cas, la posició d'HB - molt probablement - serà un baló d'oxigen al seu soci de Pacte, el PNV que pot beneficiar-se d'un sector que aniria a buscar un vot més radical...si estigués.

Per nosaltres es tracta de tornar a utilitzar el marc electoral per impulsar les mobilitzacions en la mesura de les possibilitats, per tornar a reorganitzar un sector de treballadors i joves - per petit que sigui - al voltant de la necessitat de construcció d'una alternativa revolucionària que avui ni és la política d'IU ni la del radicalisme basc de HB.

Cap a la crisi de Lizarra

L'equilibri del Pacte de Lizarra és cada cop més inestable. No és l'atac del PP i PSOE que, per sabut, casi no te incidència a la crisi interna. La cruïlla en la que es troba HB és entre la pressió de les bases i els compromisos amb PNB-EA. La primera es va manifestar des de l'estiu, desesperada davant que res no canviava d'passat un any de Lizarra, i particularment dels familiars dels pressos davant la vaga de fam que ha empès a HB a convocar per el 27 de gener vaga general per l'apropament dels pressos. La mateixa pressió explicaria la fuga endavant de la direcció d'HB en un intent de donar credibilitat al camí començat (proposta d'eleccions a tota Euskal Herria, sense data, que cap altre partit no recolça), que com hem senyalat a l'editorial no pot amagar el gir a la dreta en lo quotidià. La declaració del retorn a les accions armades d'ETA respón a la mateixa pressió. Però sigui la pressió de les bases, siguin les accions armades d'ETA, amenacen els pilars en els que s'asenta Lizarra i el Pacte de Legislatura –les primeres perque enfronten la política del govern basc, les segones perque ho fan al text de Lizarra- i van creant una fosa entre HB i PNB-EA, que amenaça obrir al'hora un altra interna a HB. El reflexe d'aquesta situació davant la manifestació del 15 és obvi. Aquesta va ser convocada per PNB-EA-IU/EB contra la vaga del 27 i per a passar terreny de per mij amb HB, demanant a ETA que no actui i exigint als governs espanyol i francès que facilitin el diàleg i es comprometin a acceptar el que els bascs decideixin. HB decideix assistir-hi però amb un altre contingut, incloent-hi la reivindicació dels pressos i l'exigència que s'acabi amb tota forma de violència. Amb això es profunditza l'enfrontament entre els convocants i HB.

D'aquesta complexa situació dediquem aquestes pàgines a escoltar diferents veus: la de la mateixa HB, la del carrer a Euskadi i la de la solidaritat des de fora del País Basc.

El 18 de desembre passat, Koldo Gorostiaga -eurodiputat d'EH- i Gorka Martínez -membre de la Mesa d'HB detingut amb la resta d'integrants d'aquesta-, van reunir-se a Barcelona en el curs d'un dinar amb unes 30 persones dels mitjans de comunicació i partits i organitzacions polítiques catalanes, i a la qual vam ser convidats. Encara que amb totes les diferències que tenim amb els companys, esperem ser fidels en reflectir les seves exposicions, incorporant-hi a més per temes algunes de les preguntes realitzades a posteriori pels presents.

Koldo va començar la intervenció destacant, entre les diferències amb la realitat nacional catalana, la lingüística i la sindical. La primera va servir-li per desprendre de la "situació agònica" de la llengua basca (i de la seva implicació en el concepte de País Basc com "aquell en què es parla la llengua basca, és el nom d'Euskal Herria") els ritmes de la seva lluita en què va afirmar "no podem permetre'ns assossec perquè... s'ha de guanyar el futur". La segona, per presentar la base social de l'esquerra abertzale perquè que "la majoria de delegats de comitès d'empresa i juntes de personal es reclamen de l'àmbit sindical basc, i això ens dona una base social sòlida": "Aquests són els nostres poders", afirmà. Pel que fa al tema sindical, i a una intervenció de Diego Rejón -Secretari General del Confederal de CGT de Catalunya- en què plantejava la voluntat d'estrènyer els llaços amb el sindicalisme basc, Koldo va assenyalar com la principal dificultat el marc estatal en què es mou la CGT davant del nacional que ells reivindiquen.

Referint-se ja a la situació actual, afirmà «estem avançant ràpid, jo diria rapidíssim, des del dia que... ETA diu que posa fi a l'alto el foc. Ens ho han presentat com que hi havia un treva: no hi ha hagut mai una treva, hi ha hagut un alto el foc unilateral, incondicional i indefinit... fins que ara han decidit que s'ha acabat. Això va ser un revulsiu impressionant per tots... Jo diria, i això és molt important, que se'm prengui nota exactament en els termes en què ho dic: fins al moment en què us estic parlant, ara, el balanç des d'aquest anunci de la fi de l'alto el foc fins avui, és impressionantment positiu. Impressionantment positiu, per tots. ¿Per què?

Perquè el que s'ha posat en evidència és que el problema nostre no és un problema de lluita armada, de violència política, és un problema estrictament i natural d'ordre polític...». Remarcà l'interès del govern del PP en provocar la resposta d'ETA, però també que «l'anunci de la fi de l'alto el foc a nosaltres ens crea una situació difícilíssima, però... hem vist que aquesta fi de l'alto el foc ha fet que políticament es posin amb tota la cruïlla tots els temes sobre la taula. (...) I això fins al dia d'avui, jo diria, que és un balanç molt positiu... De cara al futur... el futur ens ho dirà».

Pel que fa a l'actualitat, i extenent-se més en respondre preguntes posteriors, assenyala la situació dels presos en vaga de fam, i concretament a la situació extremadament greu d'Arizcuren a París que portava ja 18 dies i es negava a rebre el sèrum, informant de la immediata visita que li

realitzaria amb altres eurodiputats. Va fer un èmfasi especial en la importància que donaven els seus presos «com un dels motors d'anar creant espais nous» i propostes polítiques diferents, i va informar de les accions previstes a curt plaç: vaga de fam simbòlica massiva, mobilització...

Va tancar la intervenció amb el tema de la UE, i unes pinzellades de la importància del treball internacional després de les quals va reiterar que «hi ha raons per ser optimista, per pensar que nosaltres no estem somiant en la utopia i fer una

crida a la creació d'una "esquerra abertzale" catalana.

Per la seva part, la intervenció de Gorka es va centrar en el desenvolupament de les propostes polítiques d'EH, enmarcant-les en un canvi d'estratègia respecte a la de resistència que havien seguit fins fa poc: "vam decidir que s'havia d'acabar amb ella el 1995 (...) quan es

***"fins al moment
..., el balanç des
d'aquest anunci
de la fi de l'alto el
foc fins avui, és
impressionantment
positiu."***

presenta l'Alternativa Democràtica com a proposta davant de la societat. I té un fonament, vam passar de la resistència a la iniciativa...-sense- esperar el futur per començar a construir". Això va continuar després al pacte Lizarra-Garazi, va produir la ruptura d'Ajurianea com a estratègia de l'Estat davant de l'independentisme basc i s'enmarca en la situació europea en conjunt i en «la sèrie d'aconteixements dels darrers 10 anys... que demostren aquesta inestabilitat del mapa que es donava com a definitiu per Europa... D'aquí 5 anys ningú no sap com es resoldran aquests problemes d'Europa... i nosaltres volem que, en aquest marc, els nostres pobles... siguin agents actius d'aquest procés».

Segons va afirmar, és responent a aquesta «necessitat de construir el subjecte social basc» que s'enmarquen les propostes que han estat fent des d'EH. Va assenyalar com a primer pas l'impuls a l'Assemblea de Municipis de tot el territori basc «com a primera institució nacional basca. Com a segon, la proposta de l'11 de desembre de «configurar una Assemblea Nacional Constituent... com a articulació de la nostra territorialitat, del nostre subjecte nacional –per- dissenyar quin marc jurídic volem i qui ens ha de representar davant de l'Estat francès i l'Estat espanyol, davant d'Europa. Que després ja escollirem nosaltres els mecanismes i maneres de solucionar els nostres problemes». Davant d'aquesta proposta assenyala que «s'ha aixecat una polseguera» i Aznar -no només reflectint el govern sinó el conjunt de l'Estat-, en les declaracions fetes a Helsinki, va amenaçar de respondre amb els mitjans de què disposa la Constitució, que no són sinó estat d'excepció i exèrcit. A la nostra pregunta sobre la continuïtat de l'acord de Lizarra i el posicionament en contra de la convocatòria a eleccions a la Constituent, per part de la resta de components del pacte, va respondre'ns amb la comparació d'un tren en què el poble basc va a 60 Km/h, EH només a 40 i n'hi ha que van a 10, però com que qui estira és la voluntat del poble basc, els que van a 10 hauran, almenys, de posar-se a 40.

Per la llibertat dels presos i l'autodeterminació

El 19 de desembre es va convocar una concentració a la Plaça de Sant Jaume de Barcelona per la llibertat dels presos Bascos i de Benjamí Ramos (pres internacionalista català). Ens vam arribar a agrupar unes 70 persones de les organitzacions convocants. Vam cridar diferents consignes demanant la llibertat dels presos i per l'autodeterminació. Aquestes demandes han ocupat un lloc central durant aquest any en què darrere el Pacte de Lizarra, ETA va declarar l'alto el foc. Com a part del procés s'esperava l'acostament dels presos al País Basc per part del Govern Central. En no produir-se, al novembre van començar una vaga de fam diversos presos i diputats per a pressionar el Govern. Creiem que l'única forma de pressionar-los és a través de fortes i multitudinàries mobilitzacions.

Pilar Rubio

En la seva exposició va afirmar que «la majoria social, política i sindical del nostre poble ha decidit que s'ha d'avançar en la línia de solucions polítiques... l'acord de Lizarra Garazi és això... independentement que hi hagi treva o no hi hagi treva». I a la nostra pregunta sobre què opinava que passaria davant d'un hipotètic atemptat, va insistir que el pacte no es trencaria al marge que hi hagués posicions diferents davant d'ell per part dels diversos components de Lizarra.

Acompanyen aquestes propostes centrals altres que va qualificar de «pràctiques», en contraposició a aquells que les anomenen «reformistes», com els acords institucionals. Entre ells, els pressupostos, i concretament la millora del sou mínim de 52.000 ptes «amb el compromís d'arribar per l'any que ve al 75% del que fixa la Carta Social».

Va tancar l'al·locució tornant a que les propostes centrals no les «frenaran que vénen unes eleccions», perquè porten a la cohesió social necessària pel seu model de «socialisme profundament democràtic» que, segons va afirmar, es basa en l'aprenentatge en els darrers 10 anys d'història.

M.Esther del Alcázar

Carta des de la incertesa

Lazkao, desembre 1999

Quan el setembre de 1998 diversos partits polítics, organitzacions sindicals i socials arribaren a l'acord de Lizarra-Garazi i ETA va fer pública la seva treva, es van obrir per a nosaltres perspectives inusuals a Euskal Herria. Va aparèixer en el nostre horitzó la il·lusió i l'esperança. S'obria una nova etapa per al diàleg en la qual les famílies, els grups d'amics i els diferents estaments de la societat podien parlar dels problemes que ens semblaven més propers; una nova etapa en la qual el debat no seria qui són "les bons i els dolents", "els violents i els no violents", sino el model de societat, de nació a la qual aspirem.

Els nacionalistes vam sentir que el problema polític existent a Euskal Herria podria començar a solucionar-se, encara que fos a un llarg termini.

Les nostres esperances tenien dues ombres: la política del Govern d'Aznar i la visió a curt termini d'ETA. El Govern no ha realitzat tan sols un gest de pau. ETA, per la seva banda, s'ha sentit la tutora de tots nosaltres.

La treva ha finalitzat segons el comunicat que ha fet públic ETA. I ara els ciutadans ens trovem en una difícil posició perquè comprovem que no hi ha voluntat de solucionar el problema. L'esquerra abertzale no frena la "kale borroka" i inclús es comença a tèmer si controla totalment el moviment; les pressions tornen a aparèixer a tots els nivells. El govern, per la seva part, no sembla que vagi a donar cap pas, com per exemple un apropament dels presos, que per altre banda és un dret, i queda clar que considera un fet delictiu ser nacionalista.

L'esperança que ens queda és que seria difícilment assumible una retorn endarrera. Sembla a més que EH té la voluntat de mantenir-se a les institucions en les quals per primera vegada en molts anys ha entrat: Parlament Basc, Diputacions, ...

La sensació final que ens queda és la del tedi, de la impotència i per sobre de tot d'incertesa.

Contra el tancament del Parc de Bombers de Poble Sec (Barcelona)

Fa uns mesos que els veïns de Poble Sec, de Sants venen expressant la seva protesta de diferents maneres: a entrevistes, per escrit, a manifestacions al carrer... contra el tancament del Parc de Bombers de Poble Sec projectat per l'Ajuntament de Barcelona en el seu pla director. Aquest pla pretén la reestructuració dels serveis deixant zones com Poble Sec, Font de la Guatlla, Hostafranchs, part de Sants sense un servei essencial per la seguretat de la zona. Una reestructuració que els permetria resoldre un problema de personal que avui tenen per garantir una presència mínima a la resta de parcs. Dins del projecte de tancament de parcs, també hi havia el de Zona Franca, per construir-ne un altre més petit i amb menys mitjans al port, però davant de la protesta dels empresaris, aquest no solament no es tancarà, sinó que s'ha arreglat i s'ha dotat de més efectius. Això ens fa pensar que un Ajuntament de tota la ciutat de Barcelona no defensa els interessos de tots, sinó els d'aquells que tenen més diners.

La realitat al cos de Bombers de l'Ajuntament de Barcelona és la disminució en els últims 17 anys de la plantilla de Bombers des de 1.000 fins els 665 que són en aquest moment, el que significa una reducció del 35% del personal. Això comporta la disminució de l'eficiència de molts serveis, a la qual s'afegeix que l'edat mitja dels Bombers és de 48-49 anys, mentre

que a nivell estatal i internacional és de 35 anys. Davant d'aquesta situació, els treballadors reivindiquen la necessitat d'increment de les plantilles com una de les garanties per unes condicions laborals dignes, a més de la millora i l'increment de l'eficiència dels serveis que han de prestar. Aquesta preocupació sembla ser solament dels treballadors i veïns, ja que per part de l'Ajuntament, la seva preocupació és com tenir menys despesa pública amb la disminució de les plantilles i el tancament de serveis essencials per algunes zones de Barcelona.

Amb aquesta política l'Ajuntament ens vol mostrar que ja està cobrint els serveis, i la realitat és que a simple vista a tots ens sembla que els bombers ens tenen ben protegits, però el que ens estan mostrant els propis treballadors i veïns és que ens hem seguir manifestant en defensa del parc de Poble Sec i que el servei de Bombers pot i ha de ser millor, perquè la seguretat és un dret de tots.

A data d'avui - gener de 2000 - l'Ajuntament continua amb el seu pla i la perspectiva dels veïns és la de continuar amb la lluita contra el tancament del Parc. Hem de sumar-nos a totes les mobilitzacions en defensa del Parc de Poble Sec i per la millora del Servei de Bombers.

Marga Olalla

Ajuntament de Barcelona

Patim un altre efecte 2000

A l'Ajuntament de Barcelona anem sempre de *tardor calenta*, i ara ens l'han allargada fins l'*hivern calent*. El consistori ens va fer sentir l'efecte 2000. En aquest Ajuntament, un dels més grans de l'estat espanyol, els treballadors i treballadores venim sofrint les retallades econòmiques, de condicions socials i laborals com en la majoria d'empreses d'aquest país, i a vegades es reflecteix en les condicions de salut laboral en els centres de treball i als serveis que es realitzen. I avui, a les portes del començament de la negociació col·lectiva del conveni amb l'Ajuntament, la patronal d'aquest aplica mesures repressives a treballadors de bombers davant un acte de protesta reivindicant un dret que hauria de ser inqüestionable com és el de la salut: com tots possiblement hem sentit a la televisió, davant un problema de contaminació de sarna a través de la roba usada en acte de servei, es va

reivindicar una vegada més la bugaderia en els propis quarters de bombers; davant la negativa de l'ajuntament a resoldre el problema, els bombers van iniciar un procés de protesta que va culminar amb la sortida als serveis amb roba de carrer. Aquesta mesura va ser adoptada prèvia decisió a l'assemblea per part de la majoria dels treballadors. Tota la resposta que va donar l'Ajuntament és la proposta de sanció a 11 bombers, i des del primer dia, com a mesura preventiva, els va enviar a casa, suposant això també una sanció salarial.

Davant d'això, el conjunt de sindicats i treballadors de l'administració local, hem de reivindicar que es retirin les sancions, i es resolguin els problemes de salut laboral amb les propostes alternatives que fan els propis treballadors.

Marga Olalla

Abans ja va anar a la vaga Estratel; el dia 26 de novembre els treballadors de DGT Barcelona també van convocar una vaga en contra dels contractes il·legals i la desorganització interna en virtut de les necessitats d'Airtel; el dia 21 de desembre es va convocar una parada global, per als més de 5.000 treballadors contractats per realitzar l'atenció telefònica d'Airtel, a través de diverses agències de telemàrketing (DGT a Barcelona, Power Line a Madrid i Golden Line a Valladolid). Altre cop la vaga es va convocar per a protestar per les irregularitats a les nòmines i l'incompliment dels escassos beneficis que recull el conveni del sector. Desgraciadament la convocatòria de vaga no va ser secundada ni per UGT ni CCOO, firmants del conveni del sector. Aquests últims mentre es convocava la vaga estaven negociant amb l'empresa arribant a diversos acords, que si bé suposen una millora i sobretot el compliment del conveni (pagament de la nòmina, incapacitat laboral, pagament de festius de Nadal amb un plus de 10.000 ptes, el compliment del plus d'experiència, la contractació indefinida d'un 5% de la plantilla... etc.) és tot a canvi "d'un compromís de diàleg i solució de conflictes" en què ambdues parts es comprometen a solucionar qualsevol conflicte a través de la negociació i el diàleg durant la vigència de l'actual Conveni del sector. És a dir, complim el conveni, us donem algunes "engrunes" a canvi de no anar a la vaga, la pau social. És lamentable aquesta política, que sigui condemnant un sector precaritzat a seguir essent-ho negant-li qualsevol lluita que intenti millorar la situació del sector.

És evident que la lluita d'aquest sector ha d'anar encaminada a intentar desvincular-nos del conveni de Telemàrketing que és una llosa per avançar en les millores i reconeixement d'uns drets que dia a dia s'estan negant a un col·lectiu de treballadors cada vegada major, en què l'eventualitat i l'abaratiment dels salaris resulta escandalós. En aquest sentit també

Alguna cosa es mou a telemarketing

els treballadors de Catsa mantenen una lluita pel reconeixement d'aquesta empresa dins del grup de Sogecable (que és 100% accionista de la mateixa). Es va aconseguir que no existeixi prorrateg de les pagues extraordinàries i la paga mensual. Això és un petit pas perquè encara se segueix mantenint el salari/hora (reconegut al conveni). L'objectiu és precisament trencar amb aquest tipus de pagament, que avui per avui suposa el gran negoci per als empresaris d'aquest país: Tantes hores treballades, tantes te'n pago, negant-nos per aquesta via el dret als 14 festius anuals reconeguts a l'Estatut dels Treballadors, quedant-nos amb salaris de misèria en què els dissabtes i diumenges no es paguen, si no els treballes; veient-se't reduït encara més el salari si tens una Incapacitat Laboral; perden el dret d'antiguitat; i sobretot mantenint l'elevadíssima eventualitat que és la tònica general del sector (contractes verbals, per setmanes, per hores, etc...).

Creiem que l'únic camí és seguir lluitant per desvincular-nos d'aquest conveni, fet a mida de les necessitats de la patronal, i que cada vegada és fa més urgent unificar criteris de lluita per a tots aquests que creiem que el conveni legitima la precarietat laboral i que fa que perdem cada vegada més drets que tants anys van costar d'aconseguir, a més de permetre els acomiadaments massius en les empreses mare i anar a les conquestes que empreses com Telefònica, Retevisión, Sogecable, etc.. encara mantenen.

Mara R

Delegada Secció sindical de CCOO de CATSA.

Nova data

Judici de dos sindicalistes

El proper 19 de gener tindrà lloc la nova vista del judici contra Francesc Queralt i Enrique Mosquera delegats del Comitè d'Empresa de Telefònica de Barcelona i de la CGT. Per ambdós es demana 1 any de presó i multes superiors al milió de pessetes. Es tracta d'una clara repressió sindical si es té en compte que Telefònica paga a l'advocat de la acusació particular i que els dos companys són destacats lluitadors contra la precarietat en les empreses subcontractades tan de Telefònica (ESTRATTEL) com d'Airtel (DTG) i la resta del Sector de les Telecomunicacions.

Es torna a sol·licitar la vostra solidaritat ja sigui mitjançant l'enviament de telegrams o comunicats o

amb la presència davant els jutjats el dia de la vista .Aquesta serà el **Dimecres 19/1/2000 a les 9.30 h. del matí en el Jutjat Penal nº6, Ps. Lluís Companys 1-5 4ª pta.**

Els telegrams o comunicats hauran d'enviar-se a l'atenció del

Magistrat Ilm. Sr. Luis Fernando Ariste Lopez. Jutjat Penal nº6 de Barcelona. Ps. Lluís Companys nº 1-5 4ª pta. 08003 Barcelona
fax: 93-2680389

En relació al Procediment abreviat 137/1999
Lliure absolució per Enrique i Francesc
Retirada de Telefònica de la causa.

Davant el VII Congrés de CCOO

Entre el 12 i el 15 d'abril de l'any 2000 es convoca el VII Congrés Confederal de CCOO. Les Unions Territorials i les Federacions de Ram realitzaran els seus congressos abans del 30 de novembre del mateix any.

4 anys de retrocessos i desmobilització

El VII Congrés haurà de fer balanç de la política de CCOO en aquests 4 anys, coincidents amb la legis-

latura del Govern Aznar. Aquest balanç s'ha de començar a partir de les conquestes o pèrdues de les condicions de vida dels treballadors. Han millorat? Creiem que no. Condicions de vida vol dir treball, i la "reducció de l'atur" de què parlen les xifres oficials ha anat acompanyada d'una ràpida rotació del mercat laboral. Per posar un exemple, en una de les empreses "modernes" com Estratel (Telefònica), l'any passat es van fer 18.000 contractes per 1.800 llocs de treball, és a dir, els llocs reals de treball els multiplicaren per 10. El treball es va continuar degradant amb l'extensió de les ETTs. Fins i tot el contracte indefinit va esdevenir més vulnerable quan es va abaratir la indemnització per acomiadament. Es va aprovar una llei de reducció de la jornada que consolida la "flexibilitat" laboral a costa de salaris insuficients. El govern del PP va privatitzar en quatre anys més empreses públiques que l'anterior govern en 13 anys. La sinistralitat laboral va créixer enormement. En lloc d'avançar cap a una reducció de jornada, en la majoria de casos ens trobem davant la seva ampliació per la via dels fets. L'ensenyament públic va retrocedir respecte el privat. La sanitat es va fer menys universal i gratuïta ("medicamentazo"). Les pensions es van retallar (Pacto de Toledo). Es van modificar els impostos en benefici dels qui guanyen més i la patronal. *España va bien?* només per als empresaris que han vist com aconseguen beneficis rècord. Ningú pot presentar un balanç positiu per als treballadors. Qui podia es-

perar resultats diferents del govern de la patronal?

Tanmateix, aquests quatre anys no només han estat un rècord en beneficis patronals, sinó també en desmobilització. Les hores de vaga en aquests quatre anys s'han anat reduint i s'hauria de mirar anys enrere per trobar períodes d'una calma social tan gran. Lamentablement, el nostre sindicat ha contribuït a crear aquest panorama: enlloc de mantenir una postura ferma enfrontant el govern i la patronal i cridant a la mobilització dels treballadors en defensa de les seves reivindicacions, la direcció del nostre sindicat ha donat oxigen al govern. Al llarg d'aquest període hi ha hagut diversos acords signats per CCOO que avalen la política del govern, entre ells:

- la segona reforma laboral (abaratia l'acomiadament i introduïa nous contractes precaris)
- el pacte de Toledo, que reduïa les pensions i privatitzava el sistema públic
- negociacions dels convenis d'ETTs, legitimant-les
- el contracte a temps parcial

I, en plena recta final i precampanya electoral del PP, arriba l'acord de les retribucions dels treballadors públics per al 2000 amb la CSIF (pèrdua salarial...) que consolida les pèrdues de poder adquisitiu dels darrers anys per treballadors del sector públic, introduint plusos arbitraris que els divideixen. Un acord que obstaculitza una resposta real als PGE.

En aquest sentit el nostre sindicat ha jugat el paper d'UGT en els primers anys del govern socialista, fent que aquest sindicat es presenti avui més crític que el nostre. No és casual que Aznar es presenti davant els treballadors com el govern més dialogant i de més consens. A tot això, al gir a la dreta i a la desmobilització han contribuït els esforços de la direcció per "despolititzar" el sindicat, que no només han afavorit sinó que han permès que entressin amb més facilitat els acords amb el govern de la patronal. El VI Congrés havia posat les bases d'aquesta política: abandonant els principis del sindicalisme de classe, es va ratificar el model de sindicalisme basat en la negociació i la gestió com els instruments bàsics per aconseguir avantatges i millores per als treballadors. Aquesta és la línia que Gutiérrez i la seva majoria han dut a terme mitjançant els pactes i la desmobilització per frenar la reacció obrera al llarg d'aquests anys. Aquesta política ha tingut com a efecte immediat la desmoralització dels treballadors, que veien que les seves condicions laborals es deterioraven sense parar, i allunya del sindicat els treballadors més explotats. Els sindicats avui representen només una petita part de la classe obrera, sobretot un percentatge de treballadors fixos. Fonts del sindicat xifren el nombre d'afiliats en uns 700.000. Els altres sectors més durament explotats, com són els autònoms i els temporals, són gairebé absents en les organitzacions sindicals, sense comptar la joventut obrera i els treballadors d'ETTs. Tanmateix, malgrat l'actitud crítica i contra ells de molts treballadors, CCOO amb UGT no han deixat de ser els seus referents, com han demostrat els resultats de les darreres eleccions sindicals.

El VII Congrés i la successió de Gutiérrez

El VII Congrés té al davant la necessitat d'afrontar aquest balanç en profunditat i decidir quins canvis s'han de fer en la política sindical, però des de la direcció es vol eclipsar aquest debat després de la discussió sobre la successió de Gutiérrez. Per aquest congrés Gutiérrez es va avançar i començà a llençar la idea de parlar de cinc candidats a la Secretaria General. De fet només hi havia dues possibilitats: Fidalgo i Fernández Toxo.

José Mª Fidalgo, responsable actual de Política Institucional, prové de la Federació de Serveis Públics i és el principal negociador dels pactes signats pel sindicat: pensions, reformes laborals... Compta amb el suport de la majoria de la direcció actual i d'algunes federacions, i sobretot de les territorials; representa el continuïsmen en el model organitzatiu. Jose Ignacio Fernández Toxo, de la Federació del Metall, és qui va bregar i jugà un paper decisiu en la reconversió industrial del sector públic (siderúrgic i miner), ha impulsat la negociació per davant de la confrontació, compta amb el suport de les federacions industrials davant les territorials. De caire burocràtic i autoritari, ha aplicat mesures disciplinàries d'expulsió i inhabilitació.

Què els diferencia? CCOO viu amb endarreriment l'evolució d'UGT, i de la mateixa manera que la política de dretització d'aquesta va arrossegar enfrontaments interns per les quotes de poder, ara passa el mateix a CCOO. No hi ha diferències substancials en la política sindical, com no les havia entre Mendez i Lito a la UGT. Les diferències es manifesten en qui i com controla l'aparell sindical: en

el cas Gutiérrez-Fidalgo-Méndez es demana més poder centralitzat i en el cas Toxo-Lito més poder per a les Federacions. Però parlant de quotes de poder és possible negociar i arribar –com ho han fet– a un repartiment equilibrat. L'acord era condició per què els oficialistes arribin al Congrés sense fissures.

Aquesta no és la discussió que preocupa el sindicalista de base. L'acord aconseguit pels dos sectors de l'aparell s'ha resolt amb noves restriccions a la democràcia interna: més disciplina a baix, però no més control sobre els de dalt, menys possibilitats de formació de corrents, reducció de competències de seccions sindicals i organismes de base, enduriment de penalitzacions a afiliats i organismes de base, limitació del dret a presentar llistes alternatives. Però totes aquestes mesures de major control sobre l'organització es deuen a què preveuen un major descontentament, més rebuig a la política de la direcció. Si no, per què totes aquestes limitacions a l'expressió de les bases? I tenen raó, perquè si el congrés aprova les tesis continuistes hi haurà més enfrontament intern; per això són necessàries aquestes mesures... perquè l'aparell pugui seguir imposant una política que no convenç.

No en tenen prou amb les mesures repressives de què disposen actualment i amb les quals CCOO al llarg d'aquest període ha practicat el poder burocràtic augmentant i endurint les penalitzacions: més de 900 sancionats, dissolució d'organismes, amenaces de dissolució com la de la Unión Regional de Asturias....!

Els crítics

L'oposició dirigida per Moreno-Camacho aglutina un ventall heterogeni de companys que qüestionen la línia oficial i intenten reorientar el sindicat. Tanmateix, la seva direcció és el vell aparell de CCOO, avui desplaçat del poder, que quan va estar a dalt no va dubtar en aplicar mesures disciplinàries contra la seva oposició d'esquerra. Però parlar del paper que han jugat en aquests quatre anys els crítics porta a dife-

renciar entre els qui han ocupat llocs de direcció i els que no. Quan els crítics han estat a la direcció –dirigint o compartint-la– els enfrontaments amb els oficialistes han estat mínims i la política aplicada no es diferencia en res de la majoritària, com a Catalunya. Quan els crítics han estat apartats dels llocs de direcció, aleshores sí que hi ha hagut un enfrontament major, però molt sovint –fins i tot per portar-lo endavant– s'ha tret el sindicat i, normalment per posar-lo al servei d'IU. D'aquesta manera els sindicalistes

de base no han trobat en els crítics una proposta de definició ferma i conseqüent en què recolzar-se ni cap crida a organitzar-se per enfrontar el gir a la dreta que li imposava la direcció. Sovint, els enfrontaments entre crítics i oficialistes, s'han vist pels afiliats, amb

raó, com guerres d'aparells en les altures en les quals el militant de base no veia com participar.

Així va passar davant el Pacto de Toledo, quan les crítiques van quedar reduïdes a una exigència futura de més democràcia interna, negant-se a encapçalar l'exigència de retirada de la signatura de CCOO del Pacte. De fet, "l'amenaça" era "si ho repeteixen, aleshores sí": ara han signat el de retribucions de treballadors públics, que a més segueix limitant al 25% de les baixes l'oferta de treball públic. I ara què? Han exigit la retirada de la firma? Han organitzat els afiliats i els treballadors en general per fer retrocedir la direcció? No, ara, com aleshores, han permès que s'apliqués la política de la direcció. I això perquè més enllà de les honestes intencions de molts companys, la direcció de Moreno ha preferit en algunes zones o federacions preservar les parcel·les de poder en l'aparell sindical, i alhora intentar rendibilitzar políticament la bronca diluint-se en la política electoralista d'IU-EUiA.

Així, quan la baralla podia tenir algun pes i provocar enfrontaments en el sindicat, s'ha tret la discussió fora d'ell. Va ser el cas de les Meses Cíviques contra l'atur i la precarietat, quan alhora, dins del sindicat, dirigents "crítics" acordaven amb UGT accions per la reforma de les ETTs i convocaven delegats per recorre-les exigint la signatura del conveni català. L'objectiu tanmateix, no era lluitar realment contra l'atur i la precarietat, la qual cosa hauria implicat treballar en el sindicat perquè adoptessin la lluita els companys des de les empreses i estar en millors condicions per la lluita a fora, amb el conjunt de treballadors, sinó donar un suport al manifest de les 101 firmes que va llençar la campanya d'Anguita del "sorpasso", subordinant la lluita per obrir una perspectiva interna en el sindicat davant la direcció a l'electoral de la seva formació política.

És el mateix que ha passat amb la lluita per les 35 hores: sense la batalla interna per alçar la mobilització que impliqui CCOO, discutint quina llei ha d'avaluar-les, sinó reduint la campanya per fora del sindicat a una ILP amb un text confús de 35 hores, subordinant la batalla a una acció parlamentària sabent que no passaria, però sense abocar tots els esforços en la implicació dels sindicats i l'exigència de mobilitzacions. Quina ha estat la rendibilitat de la campanya? Es limita a una campanya de propaganda d'Anguita en les generals: si algú vol les 35 hores, que voti IU.

La tònica iniciada davant aquest congrés en la CONC, en què dirigents crítics estan elaborant amb oficialistes els principals documents per al Congrés de Catalunya –una setmana abans que l'estatal-, no fa preveure cap canvi en la dinàmica de la direcció dels crítics. Com tampoc en aquest darrer i llarg període d'inacció a Catalunya que de nou ha estat marcat per la importància de consolidar l'aparell d'EUiA perquè a ella s'incorporaven dirigents d'ambdós sectors i s'ha volgut "tancar" la polèmica al si del partit, i silenciar encara més la batalla en defensa dels interessos dels treballadors al sindicat.

Tampoc en el terreny de les mobilitzacions quan els crítics han dirigit sindicats s'ha vist una disposició major a la lluita. És el cas de la comarca del Vallès, quan sectors del metall en lluita (Lucas, Magneti Marelli...) i sota el control dels crítics, no van dur a

terme ni tan sols la política d'unificar-les.

Així és impossible aixecar una alternativa a la direcció, ni entusiasmar els militants de base per sumar-se a la batalla per donar un gir al sindicat.

Quin gir ha de donar CCOO en el VII Congrés?

1. Un gir a l'esquerra. Com diuen els 100 dirigents crítics: CCOO ha de donar un gir a l'esquerra. Aquest gir **exigeix un compromís del sindicat per fer front als plans de govern del PP i la patronal.** Cal denunciar el fals apoliticisme de la direcció que li cobreix un gir polític a la dreta afeblint la lluita sindical.

Per la defensa del treball davant l'atur i la precarietat:

- contra les privatitzacions en el sector públic
- contra els acomiadaments i els plans de regulació
- per les 35 hores setmanals per llei i sense reducció salarial
- prohibició de les hores extres
- abolició de la Reforma Laboral I i II
- pel tancament de les ETTs
- contra els contractes temporals, conversió en contractes indefinits
- pel subsidi d'atur universal i indefinit / salari social

Per la defensa del poder adquisitiu dels salaris i pensions

- contra els plans d'austeritat amb increments salarials que no arriben a la inflació, ni recuperen el poder adquisitiu perdut
- per una pensió mínima igual al SMI. Contra el retall de pensions que suposen els Pactes de Toledo
- Jubilació del 100% als 60 anys
- igualtat salarial per joves, dones i immigrants en les mateixes condicions que la resta de treballadors que desenvolupen un treball equivalent

Per la defensa dels drets democràtics, les condicions de vida, la unitat i solidaritat amb les lluites obreres. Igualtat de drets per a tots els treballadors, siguin nascuts aquí o immigrants.

2. En defensa de la democràcia sindical. Prou de sancions! Això vol dir garantir que la discussió interna de la presa de decisions pel que fa a política sindical, pugui ser elaborada i decidida pel conjunt d'afiliats. Permetre la reorganització de corrents i tendències sense limitacions i amb la proporcionalitat com a base de la democràcia sindical i que expressin orgànicament la realitat del sindicat, això és, les diferents posicions que tenen els militants de CCOO.

Respecte als pactes i negociacions, la democràcia interna també vol dir el coneixement, la discussió, la decisió col·lectiva sobre les negociacions amb el conjunt de treballadors, ells són els afectats pels pactes i acords a què arriben els sindicats.

3. Unitat sindical i mobilització. Els treballadors senten la necessitat de la unitat sindical per mobilitzar-

se per les seves reivindicacions, per això aquest ha de ser un objectiu permanent per impulsar-la. Sense exclusions entre els qui reivindiquen el sindicalisme de classe, CCOO hauria d'impulsar la unitat sindical, però una unitat per impulsar la mobilització.

L'extrema divisió de la classe obrera (aturats, contractes temporals, temps parcial, autònoms, fixos) és un obstacle objectiu a la seva organització i mobilització com a classe. CCOO ha de ser el motor d'un front obrer capaç d'agrupar i d'empènyer a unificar la classe obrera, és a dir tendir a unificar aquests quatre sectors en les seves lluites i si és possible les seves organitzacions. Un front amb un programa que doni resposta a les necessitats més immediates:

Davant els processos de lluita és imprescindible l'impuls d'assemblees que permetin la integració i participació de tots els treballadors que són cridats a mobilitzar-se, sobretot amb les escasses xifres d'afiliació sindical; aquesta és l'única forma real de permetre la participació de tots els sectors de treballadors en les lluites i la millor manera de convèncer-los que, darrera la lluita, l'organització i l'afiliació són la millor manera de donar-li continuïtat.

4. Alçar una alternativa a la direcció, agrupant totes les forces... ¿en els crítics? Ja hem expressat la nostra posició davant els crítics, però no creiem

que davant el repte que té el congrés de CCOO puguem posar condicions: crítics o no, cal treballar de cara al congrés discutint de propostes polítiques i organitzatives d'aquest gir a l'esquerra que molts reclamem. Unir forces, discutint àmpliament entre totes les companyes i companys per federacions i unions territorials. L'acord no s'ha de basar en etiquetes sinó en propostes de contingut. Si aquest procés és prou obert i exclou actituds d'aparell, de segur que animarà nombrosos companys i companyes a participar-hi. Fem un autèntic debat de política sindical. És urgent recuperar CCOO per un veritable sindicalisme de classe.

*Miquel Blanch, Margarita Olalla, Carmen Romero
sindicalistes de CCOO*

Aquest esborrany l'hem elaborat companys/es sindicalistes de CCOO per ser utilitzat com a proposta, a millorar, que permeti obrir un diàleg i una discussió sobre la política sindical portada a terme a CCOO, que ha de ser l'alternativa. Aquest document pot ser la base. Us convidem a participar.

Reunió “Crítics de CCOO” a Madrid

El dissabte 18 de desembre es va celebrar a Madrid, als locals de CCOO, una reunió d'àmbit estatal del sector crític de CCOO davant el VII Congrés. L'assistència va ser d'uns 1000 companys/es i la reunió va ser curta i testimonial. No es va aprofitar la resposta dels companys/es assistents per anar més enllà en organització i debat de política sindical davant el Congrés.

La reunió es va iniciar amb la intervenció d'Agustín Moreno que va emmarcar el balanç d'aquests anys amb el retrocés en matèria de política sindical i la crítica als pactes realitzats per la direcció, la segona part del seu discurs la va centrar en el gir cap a l'esquerra que ha de proposar el sector crític davant el que ens ve a sobre. En la seva opinió el sector no es troba tan dèbil com fa quatre anys i la seva convicció és la de donar batalla en aquest Congrés amb propostes d'alternatives a la direcció. La resta d'intervencions de la mesa es van centrar en la ponència d'organització i la modificació d'estatuts que proposa el sector oficialista orientats cap a una major centralització i verticalització, i l'enduriment del règim de penalitzacions, la part més criticada durant la reunió.

A continuació, la resta d'intervencions es van centrar a informar de la situació dels territoris en conflicte amb la direcció oficialista per les sancions imposades, o les possibles dissolucions com el cas de la Unió Regional d'Astúries, que es va endur grans mostres de solidaritat durant tot l'acte, així com Andalusia i Les Illes...

Es va acabar donant un torn de paraules als assistents per Federacions, Unions, ... i al final a Comitès d'Empresa. Cal ressaltar la posició de Catalunya, que va contar amb molt poca representació, amb una política de desmarcar-se a l'hora de donar batalla en el seu territori, elegint el camí del consens amb el sector oficialista. Es van expressar posicions contràries a aquesta com va ser la de Magneti, o sectors d'Ensenyament...

Miquel Blanch

Rebutjades les esmenes del Senat

Per la derogació de la Llei d'Estrangeria!

Les mobilitzacions han estat el teló de fons de la decisió de Coalición Canaria de negar el seu recolzament al PP per què el Congrés de Diputats aprovés la redacció del Senat de la Llei d'Estrangeria. Aquest no va passar i sí la redacció consensuada pels diferents grups parlamentaris. És la major derrota del PP en aquesta legislatura, -que amenaça d'imposar igual el contingut del Senat després de les eleccions- i com tantes vegades hem assenyalat, fruit de la mobilització. No obstant, el problema de fons per a res queda resolt ja que la nova Llei d'Estrangeria, encara que amb els canvis introduïts segueix negant els drets mínims als treballadors immigrants. Així ho analitzàvem en la declaració que vam repartir en les manifestacions realitzades a Madrid i Barcelona que transcrivim a continuació.

Amb maniobres d'última hora el PP i CiU van intentar restringir encara més les tímides "concessions" que va aprovar el Congrés fa unes setmanes amb el vot de tots els grups polítics. El proper dimecres el Congrés de Diputats ratificarà el seu text o el del Senat, la decisió està en mans de CC que el dilluns decidirà la seva posició. L'oposició al text votat en el Congrés va partir del Govern, amb Rodrigo Rato, el Ministre de l'Interior Jaime Mayor Oreja i el d'Assumptes Exteriors Abel Matutes al cap. Més tard van arribar les advertències des de la reunió de la Cimeira de la UE de Tampere.

Com les esmenes del Senat, PP-CiU tracten de limitar més encara la legalització d'immigrants o processos de reagrupament familiar, retallen drets essencials com els de reunió, manifestació i associació a aquells que no aconseguixin regularitzar la seva situació, però si hi ha una qüestió decisiva per a aquest gir del PP, aquesta és la de Ceuta i Melilla, els dos enclavaments colonials espanyols al Nord d'Àfrica. Abel Matutes va declarar que uns dels riscos de la Llei d'Estrangeria, tal i com havia estat aprovada en el Congrés, era que "en dos o tres anys, tant Ceuta com Melilla tindrien una majoria de població no espanyola

i això plantejaria seriosos problemes per l'espanyolitat d'ambdues places". I va continuar advertint que si la llei

no incorporés les modificacions dels populars en el Senat, "quedaria un treball pendent per al pròxim Govern, que deuria intentar afinar aquests aspectes tant perillosos i negatius".

La reforma en curs.

Però el rebuig a la maniobra del PP-CiU no ha de fer-nos aparèixer la Reforma proposada pel Congrés com una política progressiva per als immigrants. **La reforma de la Llei d'Estrangeria neix amb una idea central: legalitzar el que ja és impossible d'expulsar, però a canvi hi ha un compromís de fer**

més dura la persecució de la nova immigració. És a dir, podem resoldre la situació de molts dels que ja estan – uns 60.000 immigrants sense papers dels 100.000 del total que existeixen, però endureix la persecució dels centenars de milers que no tenen altra possibilitat de sobreviure que intentar emigrar. Aquesta regularització seria la 4ª des del 85, any en què va entrar en vigor la Llei d'Estrangeria, els anys 86, 91/92 i 96. A aquesta regularització la reforma del Congrés proposava millores en els drets polítics, socials i de recargolament familiar.

Però la Reforma manté tots els mecanismes de repressió sobre l'immigrant, la seva tipificació com a "il·legal", els centres "d'internament", ... i a més, mentre es discutia la llei amb grans titulars en els diaris, poc es deia de les inversions de 30.000 milions de pessetes per a fortificar Ceuta i Melilla que inclouen dos murs a les Badies Nord i Sud, més vigilància,... per a fer més impermeable l'Estret de Gibraltar a l'arribada de pateres. Aquesta és la realitat, que ha obligat a molts immigrants a tenir que dirigir-se a les Canàries com a punt d'entrada amb un major risc de les seves vides (només l'any passat va haver 100 morts en pateres intentant creuar l'Estret).

L'Estat fomenta el racisme

La qüestió és que tota Llei que declari "il·legal" a un immigrant, necessàriament és font de discriminació i impulsa el sumbmon de les màfies per a entrar a la UE, el de la sobreexplotació dels empresaris que li poden pagar un sou infrahumà, en fi, de la marginació. No és casual que quan més endureix tota la UE les lleis contra la immigració –mentre el capitalisme castiga amb la misèria creixent a la majoria del planeta-, més s'agreugen les condicions de marginació dels immigrants. Tampoc és casual que justament és en aquesta situació que creix a Europa el feixisme, el racisme i la xenofòbia, perquè aquestes lleis i la marginalitat que ocasionen són la base de cultiu d'aquestes corrents. Els actes racistes han augmentat de forma alarmant aquest últim període, bona part a Catalunya (Terrassa, Girona, S Boi, Viladecans,... amb diversos morts que la pròpia policia intenta desvincular d'actes racistes), també a les Canàries (Tenerife...)

Per això no hi ha possibilitat d'enfrontar el racisme sense combatre en primer lloc als Governos (central, autonòmic i de la Unió Europea) que van aprovar lleis racistes, com la d'Estrangeria i tractats com els de Shengen, o els acords de "quotes" de Maastricht, que criminalitzen al treballador immigrant declarant-lo "il·legal" i que justifiquen la persecució policial contra ells, que els amenacen d'expulsió, que els permeten tancar-los en centres d'internament repugnants com el de la Verneda,... més quan els qui els hi tanquen les portes (els Estats de la UE) són els qui han contribuït a arruïnar els països d'origen, els qui van espoliar els recursos naturals, els qui van sostenir a dictadors sanguinaris contra els pobles, els qui mantenen quantiosos i impagables deutes exteriors que són una contínua sagnia de recursos.

Són aquestes lleis les que empenyen a la immigració a la marginalitat, li impedeixen el més elemental dels drets democràtics: el dret de ser "legal" i poder caminar segur per als carrers, a poder buscar treball en condicions d'igualtat amb la resta de treballadors i no estar sotmès a l'arbitrarietat de l'empresari i treballs de semi-esclavitud, a buscar una habitatge digne, ... Per això no n'hi ha prou amb demanar la reforma de la Llei d'Estrangeria, cal exigir la seva derogació.

Reclamem el dret de tot treballador a buscar feina i habitatge digne sense necessitat de jugar-se la vida (pateres) ni lliurar quantioses sumes als traficants,

Manifestació contra la Llei d'Estrangeria

En diverses ciutats de l'Estat, el 19 de desembre milers de manifestants van denunciar la política repressiva del Govern del PP concretada al text de Reforma de la Llei d'Estrangeria que va fer aprovar al Senat amb el vot de CiU. A Barcelona més de tres mil persones van concentrar-se a la Plaça Sant Jaume contra el text del PP-CiU que havia de votar-se al Congrés de Diputats uns dies després. El bloc més gran de la manifestació va estar a càrrec de CCOO que va organitzar autocars des de diferents punts per assistir a la mateixa. En el discurs final els convocants denunciaven la contrareforma que venia a fer retrocedir els avenços, qualificats de positius però insuficients, del text de Reforma de la Llei d'Estrangeria aprovada al Congrés de Diputats. Lluita Internacionalista va estar present a les manifestacions de Madrid, Girona i Barcelona tot defensant una posició per la derogació de la Llei de'Estrangeria.

Moisés

Reclamem la igualtat de drets: socials (habitatges, educació, sanitat) laborals (igualtat en salari i condicions de treball) i polítics (de vot, eleccions,...) per a tots els treballadors.

A BAIX EL RACISME "LEGAL":

- * **DEROGACIÓ DE LA LLEI D'ESTRANJERIA, LES "QUOTES" I SHENGEN**
- * **PLENS DRETS DE DESPLAÇAMENT PER A TOTS ELS TREBALLADORS**
- * **PLENS DRETS SOCIALS, LABORALS I POLÍTIQS PER ALS IMMIGRANTS**

18 de desembre de 1.999

LI

Desallotgen Vallparadís a Terrassa

El CSO Vallparadís de Terrassa va ser desallotjat per la policia nacional el 14 de desembre. L'acció policial no va seguir els terminis legals establerts i es va dur a terme sense que s'haguessin resolt els diversos recursos presentats. Els tres ocupants que dormien a la casa foren identificats i no es van produir detencions, però es va viure una nova mostra de brutalitat policial. Un dirigent de CGT, sindicat que havia situat oficialment la seva seu en el centre okupat per evitar el desallotjament, va voler impedir l'acció de les excavadores i fou salvatgement agredit mentre era inconscient al terra. La manifestació de protesta pel desallotjament va reunir el mateix dia 14 unes 800 persones al centre de Terrassa. Després de la manifestació la policia va arribar a amenaçar amb pistoles la gent que hi havia participat.

Vallparadís va ser okupat fa tres anys i s'havia convertit en un centre social molt important a Terrassa. Davant l'amenaça de desallotjament es va obrir una campanya que amb el nom de "Salvem Vallpa" va arribar a aglutinar 39 organitzacions terrassenques de tot tipus. Això no va impedir que jutjat i ajuntament es possessin de part dels propietaris, Armengol i Badia, els quals continuen enriquint-se malgrat haver fet una suspensió de pagaments fraudulenta que va deixar desenes de treballadors al carrer sense indemnització. Tanmateix, tot i que el desallotjament no es va poder evitar, el moviment okupa compta a Terrassa amb un ampli suport social que li servirà per seguir endavant i continuar una lluita que ha arribat a involucrar les organitzacions de joves i treballadors de tota la ciutat.

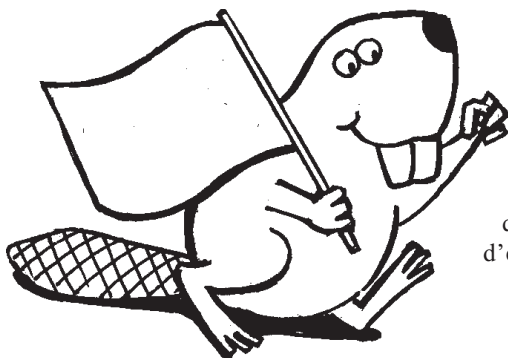
Cristina Mas

Eleccions a la UdG

Les eleccions al claustre de la UdG del 16 de desembre passat han confirmat la consolidació de les assemblees, els candidats que hi estan vinculats han obtingut majoria absoluta a totes les facultats excepte a la de Dret: dels 14 assemblearis de l'altra legislatura hem passat a 43 sobre un total de 67 estudiants claustrals. Aquest òrgan burocràtic que és el cosnell d'estudiants, deixa de ser un obstacle destinat a ofegar qualsevol lluita dels estudiants i les assemblees hauran de trobar la manera de posar-lo al seu servei. La primera gran tasca són les mobilitzacions en defensa de la universitat pública que

recomençarà
escalfant
motors amb una
recollida de
signatures tan
bon punt
s'acabi aquesta
treva obligada
que és el període
d'exàmens.

*Tralla,
1er de Dret UdG.*

Condemna d'un any i sis mesos

Detinguts del 12 d'octubre del 98

Després d'un judici (...) en què les contradiccions dels diversos policies que van declarar van ser constants i flagrants (...) no semblava que s'hagués de produir una sentència condemnatòria. Però no, sembla que tant la fiscalia com el jutge (...) consideren les declaracions compactes i creïbles i han decretat una sentència d'un any i sis mesos de presó per a tots ells (...). Davant d'aquesta sentència els advocats dels afectats estan preparant recursos a instàncies judicials superiors i possiblement es farà algun tipus d'acte de protesta. Teòricament la sentència ha de quedar en suspens fins que no sigui ratificada per l'Audiència Provincial i per tant no s'executaria immediatament. Així sí, en cas que s'executés a mig termini, algun d'ells podria haver-la de complir per tenir antecedents per insubmissió.

Extrets del Contra-Infos (14/12/99)

El preu dels oleoductes

La tenaç resistència txetxena a Grozny, front el que semblava l'atac final rus després de l'ultimàtum a la capital, s'ha trocat en un relatiu retrocés rus i una inesperada contraofensiva txetxena, així com en l'inici de tímides mobilitzacions a Moscou a favor d'aturar la guerra per part de les Mares de soldats.

Amb les presidencials russes a la vista

La dimissió de Ieltsin i la convocatòria anticipada d'eleccions respon a una maniobra per intentar instal·lar al Kremlin un substitut que garanteixi la continuïtat de la política de Ieltsin, i la seva impunitat i la de la seva família. Putin, el nou President-Primer ministre, vol aprofitar el –molt probablement exigü- suport popular que ha aconseguit amb la guerra de Txetxènia i que ja va tenir el seu reflex a les eleccions generals de novembre. Va demanar anticipar més encara les presidencials, però es van convocar pel 26 de març, tement amb raó la rapidesa amb què que pot caure la seva popularitat.

Lamentablement, els resultats de novembre donen mostra de que la manipulació de l'opinió pública russa contra els txetxens i el suport a la intervenció militar, impulsada pel conjunt dels mitjans de comunicació i partits polítics – inclòs el PCFR-, ha fet efecte entre els treballadors. Des d'aquestes línies es donava suport a la candidatura de Popov a les presidencials, però la restrictiva legislació russa no ha permès que s'assolissin el conjunt de requisits per poder arribar a ser candidat, un cop més les eleccions no comptaran amb un candidat obrer.

La resistència txetxena

Va expirar l'ultimàtum a Grozny. I Grozny no va caure. Al contrari, va provocar el «trasllat» dels dos generals que encapçalaven l'ofensiva russa: Troshev i Shamanov, i un momentani alto el foc que va impulsar als txetxens a contraatacar a diverses localitats. Els bombardejos de les columnes de refugiats, els camps de concentració al nord, l'ús del napalm a les muntanyes, els saquejos i assassinats de civils denunciats pel govern txetxè i per ONGs occidentals, sobre una població que entre el 91 i el 99 ja havia estat reduïda de 1.300.000 persones a 200.000 - entre morts i desplaçats- han convertit la resistència en una qüestió de supervivència.

La política occidental

Front a això, Occident no resta «passiu», sinó que actua amb una política acord amb els seus interessos que,

com ho eren als Balcans, es basen en el restabliment de l'estabilitat. I en el desig de que un poble aixecat en armes contra l'opressió no triomfi i serveixi d'esperó a la complicada situació caucàsica, on els oleoductes corren sota les sorres movedisses de pobles oprimits, com els kurds o els daguestanesos. Així, s'han succeït les declaracions del «dret de Rússia a acabar amb el terrorisme» i a mantenir «la integritat del seu territori», a la par que es «criticaven» els seus mètodes. Així van actuar el G8, la OSCE, Clinton, i la UE... fins i tot Arafat rep amb honors al carnisser Ieltsin.

La solidaritat com a arma

No obstant això, si des del poder s'utilitzen totes les armes per donar suport al mafiós govern rus aliat, des dels treballadors i els pobles no hem utilitzat totes les nostres per recolzar al poble txetxè. Les mobilitzacions no han tingut el pes que la gravetat de la situació requeriria, però la tenaç resistència txetxena ens urgeix de nou a renovar els esforços perquè així sigui. La iniciativa relleuada a Moscou per part de les Mares dels soldats és, naturalment, la millor doncs ho és des del cor de l'agressor, però des d'aquí també tenim una responsabilitat.

Des de la nostra modèstia, a més de participar a actes unitaris que han tingut lloc - veure cròniques -, venim impulsant una campanya de fax a consolats i ambaixades russes - text inferior- que ve tenint «resposta» des de l'ambaixada mitjançant comunicats de premsa que esperen «ajudar a entendre el contingut dels esdeveniments succeïts a Txetxènia i canviar el seu punt de vista respecte a la política de Rússia». Naturalment, ajuden a confirmar la nostra posició, però a més poden ser un camí per generalitzar-la i impulsar unitàriament altres accions com podria ser el lliurament de les mateixes al consolat.

Sigui aquesta o altra iniciativa, allà estarem però difícilment passaran de merament testimonials si no les prenen a les seves mans seriosament, sense formalitats, les organitzacions dels treballadors i els joves del conjunt de l'Estat.

Mª Esther del Alcázar i Fabregat

Embajada de la Federación Rusa
fax 91-562.97.12

Consulado en Barcelona
fax 93-280.55.41

LOS ABAJO FIRMANTES

1. Denunciamos la intervención militar de las fuerzas armadas rusas contra Chechenia, país independiente.
2. Exigimos la retirada inmediata del ejército ruso de ocupación del territorio de Chechenia.
3. Exigimos el reconocimiento de Chechenia por parte del gobierno de la Federación Rusa como país independiente.
4. Nos dirigimos a las organizaciones de trabajadores de todo el mundo a movilizarse contra la ocupación de Chechenia por las tropas rusas.

Des de la solidaritat

Manifest unitari i mobilització a Madrid.

Amb l'exigència de l'aturada immediata de la guerra, la retirada de les forces russes i el reconeixement del dret a l'autodeterminació, Paz Ahora va promoure un manifest unitari que encapçalaven José Saramago (premi Nobel de literatura), Rosa Montero (periodista i escriptora) i Carlos Taibo (professor de la UAM). El total de adherents al manifest va ser de 261 -entre ells el de Lluita Internacionalista- que acabava fent una crida a la concentració a Madrid el 29 de desembre.

Malgrat l'intens fred van participar unes 200 persones, Lluita Internacionalista participà en ella com a part de la nostra campanya en defensa del poble txetxè, que concretem en el reconeixement de la independència, la retirada de l'exèrcit rus i reivindicant armes per la resistència del poble Txetxè.

Carlos Rubio

Manifestació a Barcelona

El dia 12 de desembre al matí la Plataforma en Solidaritat amb Txetxènia va convocar una manifestació pels carrers cèntrics de Barcelona en defensa dels drets d'aquest poble. Va començar a la Plaça de la Universitat i baixàrem per les Rambles fins arribar a la Plaça de Sant Jaume. Estava convocada amb els lemes: "Retirada de tropes russes, aturem la guerra i pel dret a l'autodeterminació del poble txetxè". Era just el dia en que per tots els mitjans de comunicació ens havien anunciat l'entrada de les tropes russes a la capital txetxena amb l'amenaça de "fer fora" tots els seus habitants. A la manifestació hi van participar

unes 600 persones, i la veritat sigui dita, em va semblar ben poc davant d'una massacre com la que s'havia anunciat.

A la plaça de Sant Jaume ens vam trobar amb una concentració en favor del poble saharauí, ens vam esperar a la porta d'aquesta plaça perquè el seu acte no s'havia acabat. Sembla ser que la Plataforma en Solidaritat amb Txetxènia havia proposat de fer els actes comuns però els que convocaven la concentració pel poble saharauí no els va semblar bé per por a perdre una part del protagonisme en els mitjans de comunicació. Jo em pregunto: realment van tenir més ressò que fent un acte conjunt? Com és possible que organitzacions de solidaritat que convoquen actes en defensa dels drets dels pobles no es puguin posar d'acord per tal de sortir junts? No és més gran la força si totes les organitzacions que treballen en defensa del dret de qualsevol poble a ser independent s'unissin en un crit comú al carrer? I si algú vol ser solidari amb els dos pobles, què ha de fer? escollir? Crec que aquest és un dels grans errors de les organitzacions de solidaritat, no ajuntar forces per a fer actes comuns i més multitudinaris quan el problema clau és similar en les dues.

Paula

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fer l'ingrés per un any al compte corrent: **La Caixa 2100- 3459-31- 2100220515** (2.000 pessetes si te l'hem d'enviar per correu dins l'Estat espanyol i 2.500 pessetes si l'enviament cal fer-lo fora de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 1500 pessetes i la podeu fer tot posant-se en contacte amb qualsevol militant del grup.

Suscripció a **Lluita Internacionalista**

Nom i cognoms

Adreça

Població..... CP.....

Telèfon Idioma en que vols rebre **Lluita Internacionalista**.....

Aquí ens trobaràs

Ap. Correu 23036 CP - 08080 de Barcelona

Ap. Correu 206 CP- 17080 de Girona

Ap. Correu 92 CP-28320 de Madrid

e-mail: luchaint@retemail.es

<http://personal3.iddeo.es/li>

Tel-fax 93- 296 68 89

LIÀ